

чето кокошки ходятъ изъ двора, изъ градината, а нѣкои сж излѣзли и вѣнъ, въ полето. Както тичатъ да ловятъ скакалци, между тревата се чернѣятъ само опашитѣ имъ.

Нѣкаква сѣнка се плъзва по земята. „Къръ! Къръ!“ — вика пѣтелътъ замислено, небрежно и поглежда съ едно око къмъ небето. Той е спокоенъ, но кокошкитѣ, които се кжпятъ въ праха, скачатъ на крака, ония отъ полето се спасяватъ съ лудъ бѣгъ, като крещятъ уплашено и си помагатъ въ бѣгането и съ крилата. Но тревогата изведнажъ спира: голѣмата птица, която лети надъ чифлика, не е орелъ, а щъркелъ. Ето го, присвилъ крилата си надолу и, отпусналъ дългитѣ си крака като котва, той се спуща на гнѣздото си на саплъка. И изтраква отъ тамъ като клепало. Гжсокътъ, който повече отъ любопитство наблюдава съ едно око нагоре, отново застава на единъ кракъ и задрѣмва.

По едно време излиза Галунка отъ кжщи съ едно решето въ ржце. Тя още не сварва да извика: „Кътъ! кътъ! кътъ! кътъ!“ — и отъ всички страни, съ сжщия лудъ бѣгъ, съ крѣськъ и съ отпуснати крила, за да тичатъ побързо, сжщо както бѣха правили преди малко, когато мислѣха, че има орелъ — кокошкитѣ идатъ къмъ нея. Около Галунка се събира голѣмъ гжстъ и пѣстъръ купъ, срѣдъ който тя, като гребе о. въ решето, хвърля шепа следъ